

Dissabte, 6 d'agost de 2005

Ernest Benach

L'Estatut que necessitem

Els partits han de deixar de banda les lluites tàctiques i pensar en els reptes que té Catalunya

Unes eleccions produirien ara incertesa i un retard negatiu per al país

Diguem-ho clar. Es defineix com a necessari allò de què hom no pot prescindir. I Catalunya, actualment, necessita un nou Estatut i un nou sistema de finançament. No en podem prescindir. Els necessitem les persones que vivim i treballem a Catalunya, i els necessiten tots els partits polítics que pretenguin governar de veritat aquest país en els propers 20 anys i no anar a remolc de problemes amb les mans lligades.

No els necessitem per una qüestió tàctica de lluites entre partits. Ja n'hi ha prou de l'enfocament futbolisticomilitar que alguns fan de la política, de tractar les qüestions importants com un guany o una pèrdua de no se sap ben bé quines dècimes de percentatges d'un sondeig d'opinió, o d'una possibilitat d'eleccions que, independentment dels resultats, generaria una incertesa i un nou retard negatiu per al país. Amb l'Estatut, hi guanyem o hi perdem tots. Tenir-ne o no tenir-ne és la diferència entre poder abordar els grans reptes del país o haver d'enfrontar-se a grans problemes esperant els designis de Madrid o Brussel·les.

Ara no és hora de remarcar les diferències, sinó de demostrar que per Catalunya podem col·laborar tots plegats, fer un diàleg reposat, trobar respostes útils que no ens causin grans renúncies. En democràcia no es tracta de ser el més fort, sinó de saber cercar aquells camins que apleguin la majoria, que apuntin un benefici comú. Potser volem arribar a estinacions una mica diferents al final del camí, però tots els partits polítics catalans tenim molt de camí per recórrer junts, i sense competències blindades i un finançament millor, no ens mourem ni un centímetre, ens quedarem a les trinxeres immersos en una lluita sense sentit.

La feina de més d'un any i mig està ara sobre la taula. Els partits polítics catalans, a través dels seus ponents, han fet un gran treball que mereix el reconeixement de tot el poble. Han posat en comú les diferents visions de país, les diferents aspiracions lligades a les diverses ideologies que conviuen a casa nostra. Amb la legitimitat que atorga l'haver estat escollits per la ciutadania, amb el suport de l'Institut d'Estudis Autònoms, i havent escoltat la societat civil catalana, han anat elaborant textos i debatent esmenes, fins a aprovar-se en comissió un document que ara ha de passar el seu examen de setembre, al Ple del Parlament.

Primer haurem de passar les calors de l'estiu, i no aniria malament refrescar-se una mica en la història, on

sempre podem trobar respostes al present i instruments per encarar el futur. Tan errat com encallar-se en el passat, és el fet d'ignorar-lo. Com deia el filòsof: «En tres aspectes li fa falta la història a aquell que viu: li fa falta en quant que és actiu i té aspiracions, en quant que conserva i venera, en quant que sofreix i té necessitat d'alliberament».

El proper setembre, si els representants a la cambra catalana actuem amb responsabilitat, no dubto que en sortirà l'Estatut ambiciós que necessitem, i que serà aprovat amb el consens de totes les forces polítiques que, sense necessitat de renunciar als seus principis, siguin capaces de pensar més en allò que és imprescindible per a Catalunya que no pas en els sondejos d'opinió o en la cridòria d'aquells que vetllen per un centralisme anacrònic esdevenint més papistes que el Papa. I al mateix temps, cal que ningú perdi de vista que aquest no és l'Estatut de cap govern, i tampoc de cap partit. Al cap i a la fi no porta al seu darrere ni cognoms de persona ni topònims de territori. És, per tant, l'Estatut de tothom.

És convenient, doncs, tenir un agost de diàleg, reflexió i discreció. Però no puc deixar passar l'oportunitat de rebatre una afirmació generalitzada que ha sorgit en les darreries d'aquest curs i que pretén posar pals a les rodes del nou Estatut. Hi ha qui diu que l'Estatut no és una de les preocupacions principals de la ciutadania, i aquest fet es presenta com una mostra més d'uns suposats fracassos dels partits polítics catalans, tal com, segons diuen, demostren les enquestes. ¿L'Estatut no apareix en les enquestes com una de les preocupacions de la ciutadania? I és clar que no, no ha de ser pas una preocupació. Perquè l'Estatut és un instrument i no ha de ser pas un problema, més enllà de l'entesa entre els representants polítics per fer-ho.

Diuen que només ens preocupa als polítics. És evident. Com ja he explicat alguna vegada, l'Estatut és l'obrellaunes que ens ha de permetre accedir a un major contingut d'infraestructures, polítiques socials, laborals, etcètera, que contribueixin a millorar l'educació dels fills, l'atenció mèdica, els llocs de feina, en definitiva, el benestar i les llibertats de les persones. El que interessa a la ciutadania no és pas l'obrellaunes, sinó el contingut de polítiques tancades a la llauna.

Així doncs, és feina i preocupació dels polítics cercar els millors instruments per al país; perquè, de fet, per això hem estat escollits. Però si no ens en sortim com cal, acabarà afectant a tothom en coses que importen no únicament als polítics. Que no sigui preocupació general no significa que no sigui important, fins i tot, vital. No confonguem la realitat amb les enquestes.

Queda encara molta feina per fer, però els representants polítics catalans estem molt a prop de demostrar a tots aquells que ens han dipositat la seva confiança que en som dignes, que sabem representar un país de diàleg i de progrés. Per tot això, davant de tanta gent que té dubtes i que es pregunta si volem l'Estatut, la resposta s'ha de donar amb més convenciment que mai: volem el nou Estatut perquè el necessitem.

(Publicat a *El Periódico de Catalunya*)